

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg vil meget gerne fortsætte dér, hvor fru Marianne Jelyved slap. Det er rigtigt, at Det Radikale Venstre havde meldt dronningerunde, men Det Radikale Venstre havde ikke meldt, at de ville pege til den anden side, og det er det, der er det principielle. Det Radikale Venstre havde ikke sagt, at de ville pege på et sideskift i dansk politik, og det var jo sådan, at der fredag den 15. januar i år om formiddagen var 86, der pegede på en borgerlig forhandlingsleder, og 86, der pegede på en socialdemokratisk.

Det var Det Radikale Venstre, der besluttede sig for et sideskift, og det er Det Radikale Venstre, der har så svært ved at påtage sig ansvaret for det, som de har ansvaret for. Det er sideskiftet uden valg, vi reagerer imod.

Når der ikke blev udskrevet valg den 14., var det, fordi den daværende statsminister ligesom mange andre i dette Folketing – og jeg respekterer ham for det – sagde, at han hverken ville bruge eller ville kunne beskyldes for at misbruge tamilrapporten til at udskrive valg. Derfor blev der ikke udskrevet valg.

Men da Det Radikale Venstre så foretager sit sideskift, erklærer Det Konservative Folkeparti – og det er også et svar til hr. Glønborg – sig klart rede til at få et folketingsvalg, der drejer sig om sideskiftet. Det havde vi mange interessante hændelser i forbindelse med tirsdag den 19. januar, hvor det var en kendsgerning, at Det Radikale Venstre ville skifte side. Da ville vi gerne have haft et folketingsvalg om sideskiftet, men vi måtte konstatere, at vi på det tidspunkt ikke længere kunne få SF's opbakning til, at der skulle være folketingsvalg. Så den aktion kunne ikke lade sig gøre.

Der er en meget væsentlig forskel på 1993 og 1982, nemlig den, at Det Konservative Folkeparti og Venstre ønskede at fortsætte i regering. Vi havde ikke givet op, sådan som hr. Anker Jørgensen i 1982 meddelte at han havde. Det var hr. Anker Jørgensen, der frabad sig at fortsætte som regering, og han ønskede ikke, at en anden socialdemokrat skulle fortsætte. Det er forskellen. Vi ønskede, at Det Konservative Folkeparti og Venstre skulle fortsætte, og derfor er det en helt anden og usammenlignelig situation.

Så havde hr. Glønborg nogle betragtninger om meningsmålinger. Det, jeg brugte meningsmålingerne til, var at efterlyse en regering, der ville samarbejde, ikke en regering, der er kommet til uden en folkelig efterprøvelse, og som tilsyneladende ikke har sit flertal i befolkningen i orden. Det, jeg udtrykte min ærgrelse over, var, at denne regering ikke vil samarbejde, men vil bruge sit flertal, vil tromle igennem, uden at have sit folkelige mandat i orden.

Vi har ikke for vane at skifte vores medlemmer ud og ind, afhængig af om vi er i regering eller ej. Vi er her alle sammen, fra vi er valgt, til vi holder op, og sådan skal det selvfølgelig også være.

Til hr. Bilgrav-Nielsen vil jeg gerne sige, at når jeg pegede på Det Radikale Venstre, var det, fordi det var Det Radikale Venstre, der foretog sideskiftet. Og når jeg ikke pegede på CD og Kristeligt Folkeparti, var det faktisk, fordi CD og Kristeligt Folkeparti først efterfølgende sagde, at når der nu kommer en anden regering, vil vi forhindre, at SF får for stor indflydelse. Det kvitterede vi for under debatten den 4. februar, hvor vi udtalte, at vi var taknemlige for, at CD og Kristeligt Folkeparti ville arbejde i den retning. I dag synes vi ikke, at det er lykkedes helt for dem, men det er en helt anden diskussion.

Om udgifterne vil jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at der er mange andre udgifter allerede i indeværende år. Og problemet er, at regeringen forpligter sig til 11-12 mia. kr. i nye udgifter i 1994, og man har ingen vilje til at spare på dem, når der kommer ændrede skøn. Forskellen på den nuværende og den gamle regering er, at når underskuddet eller udgifterne steg under den gamle regering, ville finansministeren gerne have gennemført besparelser på de offentlige budgetter. Den nye regering er ikke blevet grebet i en tilsvarende vilje til at gennemføre besparelser, og vi har aldrig fået svar på spørgsmålet: Vil man spare på de offentlige udgifter, hvis underskuddet stiger? Desværre får vi ikke det svar.

Jeg vil meget gerne have lavere personskatter, men man kan kun gennemføre lavere personskatter for alvor, hvis man sætter udgifterne ned. Det er altså narreværk at prøve på at foregøgle befolkningen, at man både kan sætte udgifterne op og skatterne ned. Det hænger ikke sammen, og det kommer ikke til at hænge sammen; der skal besparelser til.